

Duivendrecht met Onno Kusters

trap / waar kinderen van de treden sprongen / de cellen met de telefoons / door gsm en mail verdrongen."

Ten slotte riep de dichter Onno Kusters zichzelf op nationale gedichtendag, 25 januari 2007, uit tot 'Dichter des Duivendrechts'. Hij werd door niemand henoemd of aangewezen, hij verklaarde simpelweg dat hij, Onno Kusters, voortaan Dichter des Duivendrechts zou wezen. Om zijn eigen heugelijke benoeming, door niemand bijgewoond, luister bij te zetten, publiceerde hij op zijn website (doelverdediger.nl) het eerste gedicht voor Duivendrecht en omstreken, gemeente Ouder-Amstel. Duivendrecht is voornamelijk bekend om de kerk die je vanuit trein en metro ziet, ingesloten door moderne, hoge kantoorbebouwing. Een kerk, met nog een boerderijtje ernaast waar een half schaap in staat - een foto, verdwaald in de tijd.

"Is dit een grap?", vraag ik de dichter, die vorig jaar bij uitgeverij Contact debuteerde met een door, jawel, Adriaan

Jaeggi in *Het Parool* gunstig gerecenseerde, maar voor het overige schaars opgemerkte bundel, *Callahan en andere gedaanten*. "Nee, het is geen grap - Duivendrecht, met het lelijkste dorpsplein van het land, een kerk genaamd Urbanus met twee torens, Duivendrecht, waarop veel mensen als je ze vertelt dat je er woont reageren met: 'Maar dat is toch alleen een station?' Dat Duivendrecht dus verdient het bezongen te worden. Vergelijk het met wat Spinvis voor Nieuwegein betekent."

Daar heeft Onno Kusters een punt. Spinvis gaf een lied, een identiteit aan Nieuwegein, niet omdat het gemeentebestuur dat nodig vond, maar omdat hij een mooi lied wou zingen over een plek die wel of niet prachtig is. Een plek die je kent, een plek die je iets te vertellen heeft. Ook bij Hans Kloos vind je die dichtelijke verbondenheid met de plek waarvoor hij dicht, waarmee maar gezegd wil zijn 'dat het niet is wat je doet, maar de manier waarop je doet wat je doet'.

Kloos zegt daarover: "Het geeft de poëzie een verankering in het alledaagse die mij boeit. Ik bespeur bij menigeen dezelfde lacherigheid die mij overviel toen ik voor het eerst over de voorstellen voor het stadsdeeldichterschap hoorde. Maar die is bij mij verdwenen toen ik me realiseerde dat ik zo eens zelf in de plaatsgebonden poëzie kon duiken. Hoe serieus iets wordt genomen, wordt ook bepaald door hoe goed iets is. Wat allemaal weer niet betekent dat men zichzelf zo serieus moet nemen. Ik spreek graag met de nodige ironie over mijn edele ambt."

F. Stariks zevende dichtbundel *Songloed* verschijnt dit voorjaar bij uitgeverij Nieuw Amsterdam. Hij is de initiatiefnemer en coördinator van 'De eenzame uitvaart' in Amsterdam, en nam het voortouw bij de uitverkiezing van de eerste stadsdeeldichter van Amsterdam, die werd gevonden in de persoon van Hans Kloos.